

[Krag.]

sætte sig imod og i mange Tilfælde *satte* sig imod, hvad der fra Regeringens Side blev stillet Forslag om. Da kunde man tillade sig at sige, hvad jeg gaar ud fra var Partiets Hjertens Mening om denne Sag.

Sammenlign nu dette — og det beder jeg ogsaa det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch om — sammenlign nu det, man her har krævet, med det, man har opnaaet! Man vil da se, hvad det hele, som blev skikket fra dette høje Ting i Form af et Grundlovsforslag over i det andet Ting, i Virkeligheden var for en Attrap, naar man tager i Betragtning det Indhold, som Socialdemokratiet ifølge sin Grundopfattelse har haft til Hensigt at lægge ind i et saadant Forslag.

I Mindretallets Betænkning er de Betragtninger, som i Flertalsbetænkningen er fremført til Gunst for Systemet, som sagt, udførligt imødegaaet. Dette gælder ogsaa den Begrundelse, som er givet i Flertalsbetænkningen, og som blev videre udformet i den ærede Ordførers Tale nu for et Øjeblik siden, Begrundelsen for, at man undlader en virkelig tilbudsgraende Revision af Delingen i Opstillingskredse, nu da man skal ind i en forfatningsmæssig Nytid, med det Formaal at gøre Opstillingskredsene i Vælgertal tilnærmelsesvis lige store inden for den samlede Amtskreds.

Jeg ved godt, hvilke Vanskeligheder der knytter sig dertil. Jeg har rig Erfaring i saa Henseende fra tidligere Valglovsbehandlinger her i dette høje Ting; men jeg tror rigtignok, at Aarsagen i ikke ringe Grad er den samme som den, der har været til Stede ved Behandlingen af hele dette Forslag, nemlig at man har nøjedes med at lappe paa det bestaaende, røre ved Problemet hist og her og lade det uberørt mange andre Steder, hvad der naturligvis har medført Uro og Utilfredshed derigennem, at man har sammenlignet sine Vilkaar dér, hvor der ændredes, med tilsvarende Vilkaar, som forblev uændrede. Der vil altid, hvor Forsøget gøres saa ufuldkomment, som det ogsaa er gjort her, og som Bilaget til Forslaget ved Fremsettelsen var Udtryk for, vækkes lokal Modstand.

Det er kun i Københavns Amt og i Hovedstaden, man har fundet sig foranlediget til at foretage en yderligere Deling og Oprettelse af en hel Række nye Opstillingskredse. Nu har den ærede Ordfører jo redegjort for de Aarsager, som efter hans og formentlig ogsaa efter Flertallets Mening har nødvendiggjort dette. Det er altsaa bl. a. det, at man jo maatte have

Sikkerhed for, at der altid var det tilstrækkelige Antal Kandidater til Disposition, og den Ordning, man hidtil havde haft, havde paa dette ret betydende Punkt vist sig utilstrækkelig. Men her ved den ærede Ordfører jo meget godt, hvad Aarsagen har været. Det har været den, at man ikke overalt har opstillet Folk, som man ønskede ind paa Rigsdagen, men Folk, som i Virkeligheden kun var Tællekandidater, og som derfor, naar deres Tur kom, havde Forpligtelse til at sige: „Hus forbi“. Det er jo det faktiske Forhold, og det har vi oplevet Gang paa Gang her i Tinget.

Jeg ser ikke, at der er nogen virkelig rationel Begrundelse for at forøge Kredstallet saa stærkt, som Tilfældet er her, idet København og Frederiksberg i Stedet for de 19 Kredse, som de har efter den gældende Lov, nu faar 26, medens derimod Suppleringsmandaternes Tal kun er forøget med to, nemlig fra seks til otte.

Heller ikke kan jeg se, at der er nogen virkelig rationel og saglig Begrundelse for at dele København, som jo i Virkeligheden, hvad Interesseomraader og lokalpatriotiske Omraader angaar, for saa vidt udgør en Helhed, i de oprindeligt foreslaaede fire Storkredse. Men nu er man altsaa ogsaa, efter at Gentofte paa ny er skilt fra og lagt over til Københavns Amt — hvor den jo naturligt hører hjemme —, vendt tilbage til de hidtidige tre Storkredse. Heller ikke kan jeg se Nødvendigheden af, at man slaar Lejre- og Køgekredsen sammen, saaledes som man har gjort det, og opretter en ny saakaldt Taastrupkreds herinde ved København. Man kan naturligvis, hvis man er mistænksom, søge ned i Tallene for om muligt at finde Forklaringerne, og man kan jo ogsaa give sig til at studere de ændrede Bebyggelsesforhold i de senere Aar og Karakteren og Arten af den Beboelse, der er i disse Egne; men det skal jeg nu slet ikke fortælle mig i, for det er jo noget, som der i Virkeligheden ikke er synderlig Glæde ved at diskutere, for det vil jo altid blive »klippet og skaaret«; siger den ene Part ja, er det sikkert, at den anden Part vil sige nej. Jeg skal heller ikke komme ind paa de Frydeskrig, som det konservative Mindretal udstøder i Anledning af Partiets Paternitet til Valgloven af 1920. Den Glæde skal virkelig være Det konservative Folkeparti vel undt, og heller ikke misunder jeg Partiet dets Glæde over at konstatere, at Teknikken i dette Forslag ogsaa slaar til for en Repræsentation paa 174 i Stedet for 148, men jeg synes, at man kunde have sparet sig dette. Naa, det er naturligvis en